

V pátek nás čekal poslední ze čtyř koncertíků. A to až v dalekém Germánsku. Depešáci totiž ten den hráli v Mnichově. Teda ten den ani tak ne, ten večer. Což ovšem znamená.... že jsme museli sehnat pro čoklidy chůvu nějakou. A kdo je nejlepší chůva na celém světě a v přilehlém okolí?? No naše sousedka Danuška přece. Není psa, kterej by Danušku nemiloval. Dobře si pamatuju toho Silvestra, kdy si domů dovlékla vyděšenou fenu kavkazáka. Feňule byla tak obří, že zaplnila skorem celej její malej byteček. Vzhlížela k Danušce jako k bohyni. Myslím že i šavlozubej tygr by k Danušce vzhlížel jako k bohyni. Fšící naši pesani se tam vždycky řítily jak urvaná lavina. Danuška a její skříňka s piškoty. Její laskavá a rozmazlující ruka a pochopení pro cokoliv.

Rumíček - stejně jako Ešus - se naučil na Danušku tukat na dveře. A jest vždy velmi smutěnka, když se nedotuká. Leckdy i zapláče ☹. Má tam dokonce určitou výsadu. Danuška mu věnovala svýho plyšovýho květáka. Plyšovej květák je veliká vzácnost a poklad. Kdykoliv se k němu Rumíček dostane, chodí pyšně bytečkem ve tvaru preclíku, zubí se na celý kolo a ocáskem máchá jak Tatar šavlí.

Docentka Talířová pochopitelně nemůže zůstat za ostatníma pozadu, takže - jasně, s výrazem šílenýho nadšení v oku tam vrazí kdykoliv se jí naskytne příležitost. Vyplní svejma flekama téměř každej kout a páč je zvědavá až to tříská dveřma, musí všechno vidět, všechno prozkoumat a..... všechno sežrat. Divím se, že po jejích návštěvách nemá Danuška z bytečku holobyt. Nějak nechápu, že nás vždycky znovu pozve dál ☹.

No dobře, takže to bychom měli to, že čoklidi jsou zvyklý na Danušku. A jejího synátora Honzu. Ale..... Danuška nebyla jaksí doposud zvyklá na naši současnou sestavičku. Myšleno jinak, než při návštěvách. Doteď, když jsme potřebovali vytrhnout trn z paty při našich ojedinělých výletech, tak jsme měli vždycky inteligentní, ovladatelný a relativně - v rámci ohaří povahy pochopitelně ☹ - normální jedince. Leč od loňského září se jaksí mnohé změnilo. To víme už všichni. Tudíž mi bylo tentokrát hrozně blbý se jít zeptat, jestli bychom nemohli poprosit o podání večerního krmení a jedno krátký vyvenčení. Velký venčení obstará Brtník v poledne a pak by stačilo dojít s nima k večeru, aby chuderové netrpěli. No a pak dorazíme tak kolem třetí ráno my.

Měla jsem strach z toho, jak bude Tali reagovat. Co když to bude stejný, jako když jsme si ji tehdy vzali my? Co když je bude vláčet a smýkat a vůbec jančit tak, jak dokáže. Ejch, nebylo

mi moc dobře. Nicméně moc jiných možností nezbývalo. Danuška i Honza jsou ovšem evidentně stateční a hodní sousedé, takže souhlasili. Zdůrazňovala jsem, že fakt stačí jen krátké zdravotní vyvenčení (že bude na vodítku, bylo jasné oběma stranám, Danuška je zodpovědný bývalý pejskař) . Víc nic, zbytek si obstaráme my.

Brtník vytáhnul pesany před odjezdem do pole, já chystala Karkulku. Neboli piknikovej košík. Bez něj žádný výlet za hranice všedních dní a koncert rozhodně nemůže proběhnout. Nesmí chybět hora vrchovatě naplněnejch toustů, buchta, kávačka v termosce a!! Nezbytný mokrá a suchý ručník ☐ ☐ . Karkulka a její útroby vždycky spolehlivě pobaví ty, kteří ještě neměli čest a pak jsou rádi, že to všechno s sebou máme. Včetně obou ručníků. A to i přes všechny moderní vymoženiny. Protožeee, protožeee, víte jak se oba hodí, když parkujete někde v uličkách, dorazíte tam ze stadionu v noci a nemáte si kde moc umýt ruce? Pak spolehlivě vypomůže můj mokrá ručník napuštěný éteráčkem - třeba červeným pomerančem, jako tentokrát. O situacích, kdy něco spravujete na porouchaným autě a není k dispozici zas vůbec, nic ani nemluví.

Tož sbaleno, v lednici připravený dvě misky s psí večeří a v jednu se mohlo vyjíždět. Tentokrát jsem to měla docela s obavama. Já se vždycky bojím té cesty. Je to dlouhý, lidi jezděj jako pitomý, navíc v noci - plno kamionů.... Tentokrát jsem si k tomu přifařila ještě další dvě obavy. Krom toho, abychom dojeli dobře tam i zpátky, jsem se dost obávala i toho, aby se tam někde nevyskytnul magor, který využije situace, že je na jednom místě nějakých sedmdesát tisíc lidí! Takže to bychom měli obavu z cesty tam, pak obavu z cesty zpátky, obavu z terorizmu a..... jako bonbónek jsem si přihodila ještě obavu z toho, jak to bude s pesanama probíhat. Rozhodně jsem si nedělala iluze, že si to Danuška užije tak, jako když měla na starosti párkrát Bubinku a Rumíčka. Kdy si vždycky ještě jednu procházku přidala, protože jít s nima byla prý moc fajn věc. No jo, když on člověk psí, nemá-li možnost mít vlastního pesana, si to pak takhle užije. Ale ono venčení s nima byla fakt pohodička za všech okolností. Stejně tak, jako s Ešusem, nebo kombinace Ešus, Bubi. To jsem nad ničím nemusela přemýšlet. Jojo, enemže....kdeže loňský sněhy jsou, žeáno. A já mám bohatou představivost, takže jsem si malovala různý scénáře. Aspoň jsem se cestou tam, měla čím zabavit ☐ ☐ .

Stejně jako minule, když jsme do Mnichova přijížděli, začalo co? Pršet. No ale doufala jsem, že se mi zasej podaří čarovat a déšť si dá přestávku. Větší starost byla ta zácpa, do který

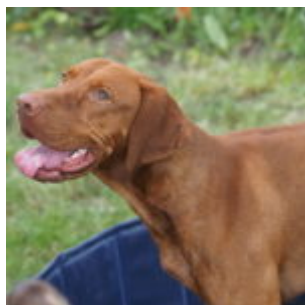
jsme se dostali a následně nemožnost nikde zaparkovat. No jo, 70 tisíc lidí se někde prostě poznat musí. Tudíž jsme ke stadionu dorazili později, než jsme plánovali a to znamenalo krapet horší místo na place. Mraky vyhověly mým žádostem a když jsme se zařadili do chumlu před vchodem, nepršelo. A já se tak mohla zcela oddat své obavě z terorizmu ☐ . Vzhledem k tomu, jak důkladný prohlídky tam byly, bylo jasné, že nejzranitelnější to je před branama a pak při návratu. V rámci procvičení germánštiny jsem si zašla k pánům policistům pro informaci, zdaliž stojíme před tím správným vstupem. Tse, sem dobrá ☐ /Stejně dobrá jsem byla na pumpě, kde jsem šla požádat o rozměnění pětieurovky. To, že se pak paní rozhovořila a já vím prt o čem šveholila, tu moc zdůrazňovat nebudu, ale drobný mi dala ☐ / Prošli jsme si kontrolou a joooooooooooo, uuuuž je to tu.

Našli jsme si nejlepší možnej plac a za chvíli to vypuklo. Když začne říčet nadšením olympijskej stadion narvanej k prasknutí, je to hukot. Vždcky to člověka spolkne. To se nikdá nevochodí!!! Joooooooooooooooo!!! Miluju ty momenty, kdy stadion, nebo hala zpívá jedním hlasem. Má to neskutečný grády a vytváří to erupci energie. Člověka to prostě nabije. Jen teda zas musím konstatovat, že ty germáni jsou kapek vlažnější. My to umíme rozpálit mnohem víc. Uprostřed koncertu se mi naskytla další možnost si pohovořit germánsky, a to v momentě, kdy se k nám procpali dva maníci. A ten jeden ani na vteřinu nezavřel hubu. Ten se snad ani nenadechoval. Pochopitelně mluvit v takhle hlučným prostředí moc nelze, takže ho to nutilo řvát. A řval fakt furt. Brtník se mě snažil trochu mírnit, ale no tak, já za to prostě nějak nemůžu, no. Ale tak může si za to maník sám. Je snad blbej? Mohnul jít do hospody a tam si vykládat. Na koncíku na to nikdo není zvědavěj. Sem hrdobec, páč ztichnul a odsunuli se. Pokud si řval někde vedle, je to už boj někoho jinýho. Stejně jako tady v Prahé, dali kucí depešácký i tentokrát jako poctu Davidu Bowiemu, jeho Heroes. A stejně jako v Prahé, i tady jsme si před koncíkem koupili pivíčko v depešáckých kelímcích. To se musí, to je nutnost. Stejně tak na Štajnech. Z kelímkůch mám už v podstatě servis větší, než ten po babičce ☐ ☐ . No a do třetice - stejně jako v Prahé - se člověk nenadál a - ty jo konec!!!! Pískalo se, hulákalo se, ešivá se nevyloodí ještě jeden přídavek navíc, ale prt. Zlákat se nenechali. Škoda. Tak musíme doufat, že s podzimem, se nám tady někde v okolí- a nebo nejlíp tady v Prahé - naskytne další možnost. Protože koncertů není nikdá dost. To je jasné.

Poměrně rychle jsme se dostali ven a šli nočním Mnichovem k autu. Mimochodem okolí stadionu je moc příjemný Kolem kopečky s krásně posekanou trávou, dole trůní jezírko či

spíš jezero - člověk by se tam usalašil a doužil by si dojezd koncertu - kdyby to bylo třeba u nás. Leč nás čekala dlouhá cesta dom. U auta jsme si dali obžerstvovací pauzičku a pak už Ajšopáníček nakopnul raketový motory a spolehlivě nás vezl domů. A já si zas mohla užívat obavičky, obavy. Jak to asi proběhlo doma? Co ta chudák Dana s Honzou. A neřve tam Tali? Ve čtvrt na čtyři jsem dostala odpověď na mojí druhou otázku - neboli - neřve. Chrápe jako špalek. Pěkně, poměrně tiše nás uvítali, Brtník s nima došel ven, vybalili jsme a upadli do peří. A já si ráno došla k Danušce pro report. A ten zněl:

MÁTE DOBŘE VYCHOVANÝ PSY! Nekonalo se žádný smýkání, žádnéj cirkus, nic. Splašený stádo fleků se chovalo jako civilizovanej jedinec!!!!!!!!!!!! Honza ji prý vedl na prověšeným vodítku, jako kdyby nesl kabeličku a procházku si užíval. Pravda na rozdíl od Rumíčka teda neusedala automaticky před silnicí, ale jinak prý byla dokonalá!! Takže žádný krátký venčení, ale poctivá procházka sídlištěm, kterou si všichni zúčastnění prý doopravdy užili!!! A JUCHÉÉÉÉÉÉÉÉ!!! Flekatice krásně překvapila. A když Danuška řekla tu větu o dobře vychovaných psech, kapek mi povolila čelist. Protože zrovna tohle ohodnocení - v množném čísle - jsem nepředpokládala. Že je dobře vychovanej Rumíček se všeobecně ví, ale u Talířový???? Říkala jsem si, že Danuška to vidí velmi nadneseně, ale když mi i Honza hlásil, že to byla pohoda, nezbylo mi, než tomu věřit. Já mám sice pravda trochu jiný představy, jak má fungat dobře vychovaný psí jedinec, ale je pravda, že jsou asi dosti náročný. A taky je pravda to, že vlastně na vodítku, už je opravdu Tali dobře vychovaná. Takže jo, Danuška má pravdu - máme dobře vychovaný psy ☐ !!!

Nach München, aneb - máte dobře vychovaný psy!

